

delade befallningar, äfv. genom befallningar leda ens verksamhet; äfv. (fig.) äga rätt, tillfälle att kunna förfoga öfver, t. ex.: *Han är min tjänare: jag äger att b. öfver honom; den, som har folk och tjänare att b. öfver, måste vara mycket erfarne; du har att b. öfver mig och mitt hus.* — 2) *B. om*, genom befallningar ombestyras.

BEFALLANDE, n. 4. Handlingen, då man befäller. — *Adj. p. 1.* 1) Som uttrycker, utvisar befallning. *Tilltala någon på ett b. sätt, i en b. ton.* — 2) Böjd att befälla. *Han är mycket b. En b. karakter.* — *Syn.* Herrsklysten, Positiv. — 3) Som uttrycker böjelse att befälla. *Han har en b. min, uppsyn. Hvilken b. gestalt!* — *Syn.* Imposant, Imponerande, Vördnadsbjudande.

BEFALLNING, f. 2. 1) Handlingen, då man befäller. *Vid denna hans b. tystnade alla. Genom b-ar kan man ingenting uträtta med honom. På b., till åtländnad af annan persons tillsägelse, t. ex.: På hvems b. har detta blifvit gjordt? på grefvens. Jag har gjort det på b. af min husbonde. I kanslistil betyder på b. d. s. s. på förmans eller vederbörande embetsverks vägnar. På nädigste b., å konungens vägnar.* — 2) Innehållet af hvad som befalles eller blifvit befaldt.

BEFALLNINGSHAFVANDE, m. 5. Den, som på ett ställe eller i en ort har det civila öfverbefalet. *Konungens B. se Landshöfding.*

BEFALLNINGSMAN, m. 5. pl. — *män.* 1) (ford.) Befälhafvare på ett befästadt slott; kommandant. — 2) Gårdsfogde; äfv. arbetsfogde. — 3) *Se Expeditions-befallningsman.*

BEFARA, v. a. 1. *I.* Motse faran, olyckan af något. *B. ett afslag, en olycka. Man har att b. en allmän missväxt. Det är ingenting att b. Jag b-r, att han blir sjuk.* — *Syn.* *Se Frukt.*

BEFARA, v. a. 3. *II.* (böjes som *Fara*) Fara, resa öfver ell. igenom. *B. ett land, en ort, en trakt, en nejd, ett landskap, o. s. v. B. en väg, ett haf, en flod.*

BEFARANDE, n. 4. En faras eller olyckas motseende till följ af något. *En olyckas b. ell. b-t af en olycka frammanar den icke sällan.* *Jfr. Befara, I.*

BEFARANDE, n. 4. Handlingen, då man befär (land, haf, o. s. v.). *Jfr. Befara, II.*

BEFAREN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Som farit vida omkring. Brukas mest om sjömän. I fråga om resor till lands såges hellre: Berest, Bevandrad. — 2) (fig.) *Se Erfaren.* — 3) Som befares. *En mycket b. väg. Ett föga b-et haf.*

BEFÄTTA SIG, v. r. 1. (åtföljes alltid af prep. med) Sysselsätta sig med något (oftast i betydelsen af något tillfälligt, som icke egentligen tillhör ens yrke). *Han är läkare, men b-r sig för det mesta med advokatur. Han har varit köpman, men b-r sig nu med landbruk. Det är bättre, att du sköter dina göromål, än b-r dig med andras affärer. B. dig icke med hvad som icke angår dig. Det är en sak, som jag icke b-r mig med. Hon b-r sig mera med squaller än med sitt hushåll.* — *Syn.* Sysselsätta sig, Bemblanda sig, Bemänga sig med, Blanda sig uti, Lägga sig uti, sin näsa uti.

BEFÄTTNING, f. 2. 1) (åtföljdt af prep. med) a) Sysselsättning med något (mera tillfälligtvis än såsom yrke). *Hans b. med handel är föga passande för honom såsom läkare.* — *Syn.* *Se Sysselsättning.* — b) Utträttande ell. utförande af något, som blifvit en uppdraget. *Man ansör-*

*trodde honom b-en med den affären. Hvem har b. med förmynderskapet? Heem har gifvit dig b. med det? Det har jag ingen b. med. Hafva b. med ett rättegångsmål. Taga b. med en sak, en affär, en process, o. s. v. — c) Af-färsberöring, närmare förhållande till en person. Akta dig för all b. med dåliga människor. Jag vill ingen b. hafva med den människan. Hvem skulle trott, att han haft någon b. med henne? — *Syn.* *Se Gemenskap.* — 2) (utan prep. med) a) Åtgärd, tillgörande, åtgörande. *Det har skett utan någon min b.* — 5) Tjänst, embete, syssla. *Han har en b. i polisen, vid tullverket, vid auktionskammaren. Den saken tillhör krigsministerns b. Det hör ej till min b.* — *Syn.* *Se Tjänst.**

BEFINNA, v. a. 3. (böjes som *Finna*) Finna någon ell. något (i ett visst tillstånd). Brukas mest i högtidligare och embetsstil. *Allt befanns i god ordning, i godt skick, stånd. Vi befunno honom ganska belåten. Han befanns sjuk, vid god helsa. Köpa ett hus, sådant det för tillfället b-mes. Saken befanns svår att verkställa. Vid närmare granskning befanns, att sigillet var brutet.* — *Syn.* *Se Finna.* — *B-s*, v. p. *B. med*, blifva beträdd med någon lagöfverträdelse. Brukas mest i particip och deraf härledda tempora. *Han har blifvit befunden med stöld.* — *B. sig*, v. r. 1) Vara i ett visst tillstånd. Brukas i mera värdad stil. *B. sig väl, illa, förträffligt. B. sig sjuk, glad, nöjd. B. sig vid god, ypperlig helsa. B. sig i behof, i nöd. B. sig vid dåligt lynne, vid god kassa. B. sig väl &c. af något.* — *Syn.* *Finna sig*, Känna sig, Må. — 2) Vara på ett ställe. Brukas helst om personer och i värdad stil. *Han b-ner sig för närvarande i Berlin. En fiskare, som befann sig i grannskapet. B. sig ute, inne, hemma, borta, i staden, vid regementet, på landet.* — *Syn.* *Se Vistas.* — *B. sig*, v. impers. Vara i ett visst tillstånd. *Hur b-r det sig med honom, med den saken?* — *Syn.* *Se Förhålla sig, v. impers.*

BEFINNANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man befinner; då någon eller något befinnas. *Handla efter sakens b., allt efter som saken befinnas, allt efter omständigheterna.* — 2) Tillstånd, hvaruti någon eller något sig befinner. *Hurudant är för närvarande hans b.?* — *Syn.* *Se Tillstånd.* — 3) Godtfinnande. *Allt efter rättens b.*

BEFINTLIG, a. 2. Som finnes, är tillstådes på ett ställe. Brukas mest om saker. *De der b-a saker. Alla ifrågakvarande effekter voro der b-a.*

BEFINTLIGEN, adv. Efter hvad man finner eller funnit; efter allt, hvad man kunnat finna, utrona, förmärka. *B. äro här i huset inga tillgångar.*

BEFINTLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara till finnandes, tillstådes på ett ställe. *B-en i atmosfären af giftiga infusorier.* — *Syn.* *Se Tillvaro.* — 2) Egenskapen att verkligen äga eller hafva ägt rum. *Stöldens b. är satt utom allt tvifvel.* — *Syn.* *Se Verklighet.*

BEFJÄDRA, v. a. 1. 1) Sätta fjädrar på (pilar, tangenter). — 2) Pryda med plymer (om hattar). — Brukas mest i poesi och högre stil. — *Befjädrande*, n. 4. o. *Befjädring*, f. 2.

BEFJÄDRAD, a. p. 2. 1) Försedd med fjädrar eller plymer. *B. pil, hatt.* — 2) (om fågelungar) Som fått fjäder och dun. — Brukas mest i poesi och högre stil.